

Ze sborových akcí

Út	15. 12.	14:30	setkání starších věkem
Út	15. 12.	19:00	ekumenická biblická hodina (P. Filipi)
Ne	20. 12.	9:30	dětské vánoční bohoslužby
Ne	20. 12.	17:00	Rybova mše vánoční, možnost odnést si betlémské světlo (nádoby s sebou)
Út	22. 12.	14:30	setkání starších věkem
Čt	24. 12.	15:00	Štědrovečerní zpívání
Pá	25. 12.	9:30	Hod Boží vánoční – bohoslužby s vysluhováním Večere Páně
So	26. 12.		bohoslužby se letos konat nebudou
Ne	27. 12.	9:30	bohoslužby (Ivo Mareš)
Pá	1. 01.	17:00	bohoslužby
Ne	3. 01.	09:30	bohoslužby
Ne	10. 01.	9:30	bohoslužby
Ne	10. 01.	16:30	Otevřené staršovstvo – P. Filipi o přímluvné modlitbě

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb* a *Jana Šarounová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\text{\LaTeX} 2_{\epsilon}$ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejně.**

Obsah

Bůh nás očekává tam, kde se dávnalézt	2
Vlastně do sboru patřím celý život	5
Chhlang tunle – přejít přes řeku – tak se řekne khméřsky porod	6
Konfirmace	11
Sborová solidarita II.	11

Bůh nás očekává tam, kde se dává nalézt

Kázání Ester Čaškové při slavnosti konfirmace 29.11.2009 – 1. adventní neděle

Žd 10,21–25

Protože Ježíš obětoval svou krev, smíme se, bratří, odvážit vejít do svatyně²⁰ cestou novou a živou, kterou nám otevřel zrušením opony – to jest obětováním svého těla.²¹ Máme-li tedy tak velikého kněze nad celým Božím domem,²² přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou.²³ Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.²⁴ Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům.²⁵ Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.

Možná si řeknete: je potřeba už při slavnosti konfirmace mluvit o tom, že mnozí konfirmandi společná shromáždění opustili? Ale ona je to starocírkevní perikopa na první adventní neděli! Je to vybídnutí pro nás všechny. Máme být realisty a vědět, že k cestě víry můžeme jenom zvát. Staré i mladé. Zvat a ukazovat, že je to cesta, která stojí zato. Někde vepředu tušíme cíl, smysl a naplnění. Všichni – i lidé nevěřící někam směřují, něco vy-

hlížejí, na něco se těší. Jako křesťané vyhlížíme setkání s Bohem. Náš život ještě není spočinutí, ale hledání, usilování, odvažování se a zkoušení. A taky mnohé zápasy nejistoty.

Vy mladí se budete možná v příštích letech hodně ptát: Jak je možné prožít smysluplný a završený život? Jak to vypadá, když chci s Pánem Bohem počítat? Často si lidé myslí, že je to naše rozhodnutí, jestli chceme s Bohem něco mít. Starozákonní pozadí toho dnešního textu nás vyvádí z omylu. Hříšníci se přece nemohou sami odvážit obrátit se na Boha. Od Boží hory Sinai se museli držet dál, aby nezemřeli, protože Bůh je spalující oheň. A do svatyně v chrámu směli jenom kněží, do svatyně svatých pak pouze velekněz, a to jen jednou za rok. Prostor beze světla, jako místo Božího přebývání, byl oddělen závěsem, aby bylo jasné, že Bůh má odstup od svého lidu. Je svatý, nedotknutelný, není přístupný kdykoliv a komukoliv. Teprve na Velký pátek se to změnilo. Ve chvíli Ježíšovy smrti se chrámová opona roztrhla odshora až dolů. (Mt 27,51). Ježíš vstoupil do svatyně jako velekněz a zároveň oběť. Jeho krev byla vyлита jako oběť za hřích celého světa... A Bůh tuto oběť přijal a distanci mezi sebou a

Vojtíškem, religionistou naší fakulty, s panem Hasanem el Duniou, zpěvákem Schola gregoriana pragensis Davida Ebena a s Mudr. Zdeňkem Susou s povídáním o českém pivovarnictví a o jeho „pivní“ knize. Tento program je určen pro veřejnost a je podporován grantem Středočeského kraje (díky tomu jsme mohli pořídit vlastní dataprojektor).

Další pravidelná aktivita hořovického sboru je dvakrát do roka organizace sbírky oblečení pro Diakonii Broumov. Právě v minulém týdnu proběhla podzimní sbírka a zadní část kostela je zavalena pytli, které čekají na odvoz. Chystáme také výstavu akad. malířky Jiřiny Adamcové z Braníka s názvem NADĚJE NAVZDORY. V adventu proběhne tradiční koncert ZUŠ (29.11. odpoledne)

a taktéž tradiční adventní trh, který proběhne už potřetí. Své zboží u nás nabízí také vám dobře známá společnost Jeden svět.

4) Největší radost mně osobně dělají obě skupinky dětí. Jsou zvědavé, bystré, ty starší rády debatují, a to velmi zaujatě a opravdově. Stojí o dobrou životní orientaci, hledají, co je dobré, nosné, dávají člověku zabrat, protože neberou jen tak nějakou odpověď – v tomhle směru je to s nimi někdy obtížné.

Obtížné je starat se o sbor na dálku. To jsem samozřejmě věděla a šla jsem do toho, protože je to zástup na rok. A doufám, že v té obtížnosti se budeme setkávat také s radostí, hořovičtí i já.

Anna Šourková, farářka sboru

Obtížná je finanční situace: peníze máme na běžný provoz sboru a na personální fond, ale nemáme na opravy na budově sboru a také potřebujeme od ledna nové auto, bez kterého se sestra farářka neobejde. Chybí nám střední a mladá generace.

Jana Špinarová, farářka sboru

Jana Špinarová, farářka sboru

Hořovice

O Hořovicích jsme již v Hroznu psali dříve, a tak nyní uvádíme pouze odpovědi na dvě poslední otázky k současnosti sboru, kde byla po dobu mateřské dovolené farářky Drahomíry Duškové Havlíčkové zvolena farářkou Anna Šourková.

3) Ve sboru se scházíme každou neděli k dopoledním bohoslužbám (2. neděle v měsíci s Večeří Páně). Po bohoslužbách většina účastníků zůstává, popíjí kávu nebo čaj a jeden s dru-

hým rozpráví. Každý týden se schází dvě skupinky dětí, obě mají po pěti stálých a dva až tři občasných účastníků. Máme skupinu mladších žáků a druhá je vlastně už dorost, okolo 15 let. Secvičují pravidelně vánoční divadlo. Každý měsíc pořádá náš sbor Večer s hostem, zveme lidi z nejrůznějších oblastí. V nejbližších měsících nás čeká setkání s paní PhDr. Věrou Reichlovou, psychologkou z hematologické kliniky, s PhDr. Zdeňkem

lidmi kvůli Kristu zrušil. . . A tak my – pokud jsme „v Kristu“ (tedy věříme v něj jako svého Zachránce a Pána) můžeme v Kristově jménu před Boha předstoupit. To je smysl křtu. Přístup k Božímu trůnu máme skrze Ježíšovu oběť. A tak se smíme odvážit „vejít do svatyně“, smíme se objevit před Bohem beze strachu a studu, bez nejistoty, jestli budeme přijati nebo ne.

Naše cesta k Bohu je Ježíš. (On to taky sám řekl: *Já jsem ta cesta. . . Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*) A v tom je potěšení věřícího člověka, že není sám svůj, nepřichází k Bohu ve svém jménu, ale ve jménu svého Spasitele Ježíše Krista. Ve křtu jsme byli ponořeni do jeho života a při přijímání chleba a kalicha se stáváme nádobami jeho svátostné přítomnosti a tak jsme s ním spojeni. Kristus šel kvůli nám k Bohu, a proto my smíme k Bohu také – skrze něho a s ním a v něm.

Když autor téhle epištoly vysvětlil, co Kristus je a co pro nás dělá, vybídne posluchače, aby z toho vyvodili důsledky: *přistupujme tedy k Bohu, držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme a mějme zájem jeden o druhého.* Výzvy a napomenutí jsou potřeba pořád znovu. Vždyť se známe. Sváteční chvíle pomínou, na křtiny nebo konfirmaci zapomeneme, ale pokušení jsme vystavováni pořád znovu. Svádí nás k tomu, přestat na Pána Boha myslet a spoléhat na něj. Raději se učíme spoléhat sami na

sebe. A proto apoštol říká: *držme se toho, co vyznáváme.* Nepouštějme to z hlavy ani ze srdce. Pokusme se to, co jsme slibovali, aktualizovat a uskutečňovat. Vyznání víry je formulování toho, oč nám jde, na čem stavíme. Pokaždé, když víru vyznáváme, měli bychom si připomenout svůj křest, to, že jsme svůj život spojili s Bohem. A že potřebujeme stále dál ukazovat cestu, abychom nezabloudili a neumdleli. „*Držme se toho, co vyznáváme*“. Víra má získat konkrétní podobu, nestačí jen vyznávat slovy, ale i postojem, životním zaměřením. Lidé, mezi kterými žijeme, mají vědět, čemu věříme, čím se poměřujeme a komu patříme.

Ale víte, že vyznání není důležité jen pro nás a naše okolí? Je to zároveň chvála Pána Boha. Je to způsob, jak mu můžeme dát najevo vděčnost. A věřte, že se z toho Pán Bůh moc raduje. Jako když pochválíte dítě, že se umí dobře chovat a ono řekne: To mě naučila maminka! To je pro maminku velké zadostiučinění. Naše vyznávání je pro Boha důležité. Je to odpověď na všechno, co pro nás dělá, poděkování za Kristovu oběť, je to odpověď na slovo, které se nás nějak dotklo. Vyznání je rozvinuté Amen, kterým sbor přitakává Božímu dílu a chválí ho.

Naším problémem je ovšem vytrvalost. Je tak obtížné u něčeho vydržet. A s vírou je to stejné. Po počátečním nadšení začne člověku ži-

vot v církvi připadat nudný, všední, málo zábavný – a přitom kolem je tolik jiných možností! Také ho třeba odradí, že se i v církvi setká s pýchou, ješitností, chamtivostí a sobectvím. Musíme přiznat, že jsme stále ještě hříšníci. A proto tu jsme. Nedrží nás však pohromadě sympatie nebo naše vlastní kvality, nýbrž kvality Boží. Bůh je věrný, i když my jsme nevěrní. Bůh je ta červená nit, které se církev v běhu staletí stále drží a znovu a znovu se k ní vrací a ručkuje po ní dál. Autor epístoly Židům povzbuzuje právě ty, kteří už jsou unavení, znejistělí představou, že možná doufají zbytečně. Že je nic nečeká. Víra je náročná právě v tom, že vyhlíží. Že nemá nic v ruce. Ten Den Kristův se teprve blíží. My se ale můžeme opřít o Boží spolehlivost. Proto si taky vyprávíme pořád dokola biblické příběhy, protože svědčí o tom, jak to Pán Bůh ani s těmi pochybovači nevzdává. Ten, kdo nám dal zaslíbení, JE věrný! Církve nestojí na své vytrvalosti, ale na věrnosti Boží. Té se můžeme držet.

A právě pro chvíle nejistot a váhání dostáváme církev jako záchranné lano, abychom se měli čeho držet. Je tu sbor, další lidé, kteří věří, vyznávají a zápasí stejně. A proto směruje ta třetí výzva k tomu, abychom vůči sobě nebyli lhostejní, abychom církev společně tvořili! *Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se!* Není to jen mezilidská soudržnost. Je

to starost o víru a naději druhého člověka. Nemáme se vzájemně mistrovat a hlídat, ale dodávat si odvahu – třeba právě svým vyznáváním, sdílením. Můžeme to dělat v jistotě, že tam, kde jsou dva – je uprostřed nich jako ten třetí Ježíš sám. Kristus je Pánem nad „domem Božím“, jeho zaslíbení se týkáji společenství. Náš individualismus mnohdy vede k tomu, že víru chápeme jako soukromou věc, hodnotu pro sebe, pro vlastní potěšení. Kristus jako velebný je ovšem obětován za Boží lid! *Přistupujme tedy společně před Boží tvář.* Nezanedbávejte společná shromáždění. Nechtějte si usurpovat Pána Boha jen pro sebe. Víra není věc soukromá! Spojuje nás s druhými ještě na docela jiné rovině než sympatie a společné dílo. Někteří měli už tehdy dávno ve zvyku zanedbávat shromáždění. Nemusíme zoufat nad stavem církve dnes. Ono totiž vposledu nejde o církve, ale o to, že ti, kteří shromáždění opouští, škodí sami sobě. Ten, kdo odpadá, promarní zaslíbení. Kdo opouští církve, opouští Krista. A kdo nemá Krista, nemá cestu k Bohu. Není to ponecháno na naší libovůli, jestli budeme součástí církve nebo si vystačíme se svou vírou sami. Duchovní konzumenti, kteří se nechtějí sdílet s druhými, časem odpadnou. Bůh nás očekává tam, kde se dáva nalézt, ne tam, kde my si vymyslíme. Máme zůstat ve shromáždění církve, kde Kristus ve svém slovu a

aktivní jádro sboru.

3) Bohoslužby, vyučování náboženství na základních školách i mimo ně, katecheze dospělých i mládeže (konfirmandů), adventní a postní biblické hodiny v domácnostech, pravidelné brigády, letní kulturní akce (festival Parrésia), vánoční divadlo, dětský letní tábor, velikonoční výlet, již tradiční pečení praseta na konci léta, každonedělní bábovko–čajově–kávové posezení, shromáždění na paměť zápasu o svobodu vyznání u studánky Páně, „husovské“ shromáždění.

4) Radost nám dělá: převládající vstřícnost a ochota ke sdílení (bez soupeření a hádek) mezi aktivními členy sboru; pokračující festi-

Znojmo

1) K historii sboru je pro zájemce v redakci Hroznu k dispozici delší článek.

2) V současné době má sbor kolem 200 členů, z toho aktivně se účastní sborového života: ve Znojmě: 25, ve Vrbovci: 6, v Šatově: 4, v Dyjácovicích: 5.

3) bohoslužby: ve Znojmě každou neděli, ve Vrbovci 2 x za měsíc, v Šatově a v Dyjácovicích 1 x za měsíc. **Biblická hodina pro děti:** 2 x za týden, **biblická hodina pro dospělé.** Od října do prosince každé úterý večer tzv. **Kurzy Alfa.** Zkoušíme tak oslovit znojmskou veřej-

val Parrésia (letos 14. ročník – bohoslužby, koncerty, divadlo, výstava); brigádnická aktivita při opravách budov a ostatních prostor – díky brigádnické práci jsme v posledních šesti letech ušetřili řádově statisíce.

Obtížné je: Jak úspěšně oslovit lidi kolem nás? Jak předat to, že tam, kde je nám spolu dobře, by bylo dobře i našim známým, spolupracovníkům, spoluobčanům? Šedá zóna pouze matrikových členů. A to je všechno, neboť jak zaznělo na staršovstvu: „Kdo si moc stěžuje, tomu patří ubrat,“ a my jsme spíš vděční za to, že jsme od Vás dostali přidáno!

Tomáš Vítek, farář v Horních Dubenkách

nost a pozvat nové lidi do našeho společenství. **Domácí skupinka** 1 x týdně. Během roku máme sborové neděle se společným obědem a s odpoledním programem, sborový výlet, týdenní sborovou dovolenou, tzv. kreativní neděle. Měli jsme také kurz šití pro veřejnost a kurz práce s mobilním telefonem pro starší generaci.

4) Radost nám dělá milé rodinné otevřené společenství, děti ve sboru –9 dětí, noví lidé, kteří se ve sboru objeví a také když si na nás někdo vzpomene a podpoří nás–například i finančně.

postavili kostel, k tomu dřevěnou faru, zhruba o šedesát let později pak faru kamennou. V roce 1838 byla po mnoha nesnázích a konfliktech s katolickou vrchností otevřena i evangelická škola, pro kterou byla v roce 1902 postavena nová velká budova. V těchto letech (za farářování Pavla F. Lanštjáka) se sbor těšil všestrannému rozkvětu, plánovala se dokonce stavba nového kostela a fary. Poměrně podrobně popisuje dějiny sboru od jeho vzniku až do 20. století kniha „Dějiny evangelického sboru v Horních Dubenkách“, jejímiž autory jsou faráři Pavel Ferdinand Lanštják (1886) a Štěpán Hájek (1999). V době komunistického re-

žimu sbor prodělal největší odliv aktivních členů až během šedesátých let. K dílčímu oživení došlo koncem sedmdesátých let, sborový život se pak rozvinul v plně širí po roce 1989.

2) Sbor má své centrum v malé vesnici ležící 690 m. n. m. V dosahu 15 km do všech stran je několik menších městeček či městysů, z nichž dojíždí většina účastníků bohoslužeb. Sbor má nyní 235 matrikových členů. Větší polovina z nich se ke sboru „nějak“ hlásí či jsou alespoň „hodobozovými“ evangelíky. Účast na bohoslužbách v letních měsících dosahuje až 100 lidí, v zimních klesá až na 25, roční průměr je 42 účastníků bohoslužeb. Přibližně stejný počet tvoří i tzv.

svátostech spojuje nebe a zemi.

Přicházejte tedy. Je to nápadný obrat adventního zvěstování, které hlásá: Bůh přichází. Ale už Jan Křtitel přece vyzýval: Obráťte se k Bohu, neboť Bůh už je na cestě k vám. Přicházejte, abyste se s ním neminuli. Jsme zváni projít dveřmi, které se otevřely. Kristus přichází, a proto mů-

žeme přicházet před Boží tvář i my. Očekávání – to je způsob našeho svědectví a našeho vyznání dnes. **Nežijeme jako křesťané proto, aby se nám nebe otevřelo, ale protože se nám už otevřelo.** Ke sdílení této víry a naděje zveme dnes i vás, milí konfirmandi. Amen.

Vlastně do sboru patřím celý život

Rozhovor se sestrou Květou Zrůstovou

Koncem října oslavila sestra Květa Zrůstová kulaté narozeniny. Je to neskutečné, ale byly devadesáté. Sedává v zadní lavici a vždy mám radost, když ji tam vidím. Dříve bývala i na zahrádce a nyní, pokud není v kostele na nedělních bohoslužbách, je většinou v cizině, kam dosud jezdí za svými dvěma dětmi. Těší se dobrému zdraví a stále sleduje dění jak ve sboru, tak v politice. Znáám sestru Zrůstovou dlouho, protože jsme po dlouhá léta sousedkami v domě. Za života májch rodičů byla u nás častým hostem při odpoledním čaji, potom si chodila popovídat s mojí maminkou. Nyní občas zaběhneme k ní nahoru. Probíráme vše a tentokrát jsme si při výborném čaji a dobrůtkách povídaly také o vinohradském sboru.

Kdy jste přišla do vinohradského sboru ?

Mě tam přivedla v roce 1925 ma-

minka do nedělní školy. Byla jsem zde konfirmována, konfirmoval mě br. farář Jerie, chodila jsem do mládeže, pak jsem měla zde svatbu. Potom jsem zase já přivedla do nedělní školy obě své děti – syna Jaroslava a dceru Květu, oba zde také byli konfirmováni. Vlastně do sboru patřím celý život.

Na co nejraději vzpomínáte?

Ráda vzpomínám na období, kdy jsem chodila do mládeže, to vedl prof. Bič, tehdy ale profesorem nebyl. To nás chodilo do mládeže hodně. Moc vzpomínám na br. faráře Jerie, to byl vzácný člověk, měl v sobě takové charisma, kterému se nedalo odolat. Ráda jsem poslouchala také br. faráře Martina Zikmunda, měla jsme ráda jeho styl, ráda bych ho ještě někdy slyšela kázat u nás v kostele. Také jsem moc ráda poslouchala br. faráře Strádala, byl mi velice blízký.

Můj syn vzpomíná na br. faráře Moravce, jak uměl zaujmout děti, syn zejména vzpomíná na jeho dalekohled v kopuli věže. Určitě mu dal ale do života i poznání v oblasti víry. Syn bydlí nyní ve Švýcarsku a pravidelně navštěvuje bohoslužby v Zürichu, potkává se tam s ostatními Čechy, od nás ze sboru zejména s Titem Zeleňým. Když jsem ve Švýcarsku, ráda tam také chodím.

Chhlang tunle – přejít přes řeku – tak se řekne khmérsky porod

Kambodža, jak ji po roce vidí Hanka Šilarová

Je to už víc než rok, co jsem se poprvé vydala pracovat do Takea, do jižní provincie v Kambodži. Teď už tady začínám třetí měsíc druhého pobytu a není dne, abych nepřemýšlela o tom, co by bylo možné změnit, jestli

A co ze současného dění?

Letos v červnu jsem byla poprvé v Chotěboři. Již dříve jsem o pobytu pro starší věkem věděla, ale nikdy jsem nejela. Letos jsem neodolala pozvání a byla jsem nadšena. Byla tam nádherná atmosféra, všichni si navzájem pomáhali, panovalo tam takové vzájemné porozumění. Příroda je tam nádherná a ti, co měli auto, nás vzali na výlety do okolí. Opravdu jsme to takové nečekala, předčilo to mé očekávání. Ráda bych tam jela zase. A ze současného dění ve sboru – mám radost, že vždy, když se ohlásí, že děti jdou do nedělní školy, ozve se šustění a kostelem běží hodně dětí. To dříve nebylo.

Přejeme vám do dalších let Boží požehnání, abyste se těšila dobrému zdraví a pokusíme se, abyste nacházela tu krásnou atmosféru jako v Chotěboři také ve vinohradském sboru.

Rozmlouvala Jana Tomková

můj přístup je správný, jestli dobře rozumím tomu, jak ti lidé tady žijí, a má-li to všechno smysl a jaký. Možná je na čase si tak trochu zabilancovat, potřebuji to i sama pro sebe a někomu tím třeba trochu osvětlím, cože to

lepší regulovat porodnost, plánovat rodičovství a snížit novorozeneckou a mateřskou úmrtnost, než to prostě nechat tak, jak to bylo doposud! Chhlang tunle – přejít přes řeku – tak se řekne khmérsky porod. Někdo přejde a někoho řeka odnese. My se snažíme starat o to, aby ta řeka nebyla moc divoká, a nebo ještě jinak – aby dokázali s menšími ztrátami překonat i divokou řeku. Od minulého roku se

počet porodů v centrech zdvojnásobil a v několika dokonce ztrojnásobil, na předporodní péči chodí matek ještě víc a můžeme očekávat, že po školení ve vesnicích, které v těchto dnech dokončují všechny báby, se návštěvnost ještě zvýší. Tak snad to má přece jen nějaký smysl? . . . Přeji pokojný advent a brzy se těším nashledanou.

Hanka Šilarová

Konfirmace

29. listopadu byla v našem sboru slavnost konfirmace, již předcházel čtvrtěční rozhovor konfirmandů se staršovstvem a rodiči. Konfirmováni byli tři mladí lidé – Adam Šilar, Tereza Uličná a Anna Zikmundová. Spolu s nimi se po celou předkonfirmační dobu na křest připravoval a čtvrtěční rozhovor úspěšně absolvoval také Mikuláš Brukner – nakonec

však dospěl k tomu, že tak důležité životní rozhodnutí ponechá na dobu, kdy se pro ně bude cítit více připraven. Přejeme všem čtyřem, aby jejich cesta víry mezi námi anebo kdekoliv jinde pokračovala a aby na ní prožili mnohá setkání s Pánem Bohem i se svými bližními. „Jen k čemu jsme již dospěli, toho se držme.“ Fp 3,16

Sborová solidarita II.

Horní Dubenky

1) Sbor v Horních Dubenkách vznikl v roce 1783. Založili ho potomci nekatolíků, kteří na pomezí Čech a Moravy v okolí hory Javoříce (836 m n. m.) nesplynuli s katolickou většinou. Přihlásili se (zřejmě též podle konfesijní příslušnosti prv-

ního povolání faráře, pocházejícího z Uher) k augšpurské konfesi. O evangelický hřbitov se místní evangelici postarali (z pochopitelných praktických důvodů) ještě rok před oficiálním založením sboru. A v roce 1786 si (za 6 měsíců a na své náklady)

ručník, další voňavé mýdlo, lahvičku s dezinfekcí a čtverečky na pupík minima. Pod každé centrum spadá okolo patnácti až dvaceti vesnic.

Když už jsme matky do center nalákaly, musíme se také postarat o samotná centra a jejich vybavení. S odstupem času jsem svůj první loňský dojem z center přehodnotila. To, co tady člověk podniká, musí přizpůsobit zdejšími podmínkám a musí to být pro porodní báby dosažitelné. V tropech se prostě praší, okna nejsou zasklena, cesty okolo jsou prašné a svoje dokáže i všechen hmyz, po kterém zůstává hodně nepořádku. Hygiena porodního pokoje nikdy nemůže dosáhnout toho, na co jsme u nás zvyklí. Od loňska se ale přece jen ve většině center podařilo hodně změnit. Letos jsem si dala za úkol objet všechna centra a povědět jim něco o tom, jak mají mít pořád připravené všechno alespoň na jeden porod, samozřejmě s názornými ukázkami, a doplnit ve všech centrech vybavení, které jim chybí. Ke dnešku je všude elektrina, všude mají možnost sterilizovat, mají dostatek nástrojů, materiálu a dezinfekci, samozřejmě na místní poměry? S vodou je to horší, ale s tou jsou v období sucha problémy všude. Takže nakoupíme a rozvážíme a školíme a často taky hodně diskutujeme o tom, že je to z naší strany podpora, ale víc a víc musejí dělat sami. „Pevné dno a volný strop,“ někde tomu rozumí, ale třeba zrovna včera po mně chtěl šéf centra

hromadu písku a travní semeno...

Za naší podpory probíhá také školení porodních bab v porodnici s osobním školitelem – chodí normálně do služeb, stíhají za ten měsíc tak okolo deseti porodů. Po celý rok pro nás pracuje místní školitelka Sominia, kterou jsme vloni našli a zaměstnali, má připravená témata, objíždí jednotlivá centra a školí a školí, teď zrovna třetí dobu porodní. Báby také vědí, že když mají pochyby nebo otázky okolo porodu, je možné je při její návštěvě společně probrat. Já jsem letos tohle pustila, protože jsem se opakovaně přesvědčila o tom, že Sominia to dělá dobře. V oblasti, kde jsou „naše“ centra, jsou dvě nemocnice, do kterých je možné rodičku přivést, nastanou-li komplikace. Je potřeba zajistit – jak jen je to možné – i včasný převoz ze vzdálenějších míst, učit báby rozpoznávat možná rizika, zajistit péči i pro ty nejchudší. Zakládají se Equity fondy přímo v buddhistických kláštrech, které by už v příštím roce měly fungovat pro čtyřicet vesnic. Je nutné zajistit také setkávání šéfů ze všech center, aby si mohli předávat zkušenosti. To jsou plány na příští rok, důležité je samozřejmě další vzdělávání, budou-li nějaké peníze.

Nejmenovaný šéf kanceláře na ambasádě v Bangkoku (i pro Kambodžu) se o naší činnosti s despektem vyjádřil: „Staráte se o to, aby přežilo víc hladových krků.“ Snad je ale přece jen

Rozdávání mýdel těhotným a matkám ve vsi - nejdřív se mi to úplně nezdálo, ale má to velký úspěch, dárky dost táhnou

tady v té Kambodži, tak daleko od nás, vlastně dělám.

Při řádění Rudých Khmerů v sedmdesátých letech padla jejich rukou nebo následně zemřela hlady a podvýživou třetina národa, za své vzala veškerá inteligence a společnost zůstala až do konce minulého století úplně rozložená. Existovala v podstatě nulová možnost vzdělávat se a mnoho sfér, na jednom z prvních míst zdravotnictví, je v troskách. Dnes již školy fungují a po celé zemi jsou zdravotnická centra a nemocnice. Kvalita vzdělávání i zdravotnické péče je však

dost ubohá. Trvá nedostatek vzdělaných lidí, kteří by mohli předávat své znalosti dál. V celé zemi se stále děje mnoho bezpráví, na jedné straně jsou velmi bohatí lidé, především úředníci, kteří si své posty koupili a nestydatě obírají lidi o peníze, stavějí si luxusní vily a jezdí v těch nejdražších autech, na straně druhé jsou lidé velmi chudí. Krajina je obdělávána, a přesto v ní žijí lidé na pokraji hladu a podvýživy. Nevím přesně, co by se s tím mělo dělat, proč to tak je, ale vím, že se to nedá nechat bez povšimnutí.

Už takhle malí kluci si čistí rýži k obědu, zatím je to pro ně hra...

Organizace Člověk v tísní se rozhodla přiložit ruku k dílu v oblasti zdravotnictví. Zdravotnická péče je tady nedostačující, takže jsme se především zaměřili na péči o matky před porodem, během porodu a po něm a také péči o malé děti. Snažíme se o zlepšení úrovně ve dvaceti osmi centrech. Ani v jednom z center není lékař a vzdělání porodních asistentek není dostačující, často nemají ani základní znalosti o hygieně, natožpak aby věděly, jak správně postupovat při porodu. Před rokem, když jsem přijela do Takea, byla pouze ve dvou centrech zavedena elektřina, ve

čtyřech tekla občas voda, porodní asistentky neměly téměř žádné nástroje, vybavení ani potřebný materiál, centra byla velmi špinavá a zanedbaná a většina matek rodila doma. Pro představení, vloni umřelo při porodu 500 rodiček z 10 000, velké množství dětí má průjmy, cizopasníky, jsou podvyživené a úmrtnost je také velmi vysoká, podle loňských čísel se každé desáté dítě nedožije pěti let.

Děti tu nevypadají až tak zle, jsou celkem pěkné, ale hrozne droboučké. Takový „prcek“ vypadá hrozně roztomilý a šikovný až do chvíle, než se dozvíte, kolik mu je opravdu let.

Sominia školí

Matky také nemají většinou ani základní hygienické návyky, spíš věří různým pověrám, které se dědí z generace na generaci, nechávají na sebe i své děti navazovat různé barevné šňůrky jako ochranu proti zlým duchům, zapalují ohně pod postelí, taky proti duchům. A k tomu pak pijí nepřevařenou vodu, co je všude kolem, v níž také plaví krávy, perou, myjí nádoby a prostě všechno ostatní. Jedí převážně rýži, takže celkem málo vitamínů. Jedna z našich aktivit se proto zaměřila na vzdělávání matek ve vesnicích – nejdříve se zaškolí porodní

báby v jednotlivých centrech, aby věděly, co mají přednášet, vytisknou se letáčky s obrázky o správné výživě v těhotenství, o kojení, o hygieně, o výživě pro malé děti, jak je třeba si šetřit peníze na porod, jak se poznají různá rizika v těhotenství a jak je třeba navštěvovat centra a rodit v centru. Pak se rozešlou dobrovolníci do vesnic, kde oznámí, kdy přijde porodní bába školit a pak probíhá samotné školení. Na konci školení dostane každá přítomná mýdlo a nůžtičky na nehty. Když přijde matka porodit do centra, dostane barevný